

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 16Csp/85/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120341020
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Doricová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:6120341020.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Zuzanou Doricovou v sporovej veci žalobcu: I. H., narodená XX.XX.XXXX, bytom R. X/X, XXX XX T. právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752 právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava o zaplatenie 500,- eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 500,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 500,- eur od 22.07.2020 do zaplatenia zastavuje.

III. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok vo výške 30,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní sp. zn. 6Up/1411/2020) doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 23. júla 2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 500,- eur s príslušenstvom titulom primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní odôvodnil tým, že dňa 27.07.2015 žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako spotrebiteľovi na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver žalobcovi. Žalovaný sa návrhom podaným na Slovenskom arbitrážnom súde zriadenom pri Asociácii arbitrážnych súdov z. z. p. o. so sídlom Křížna 56, 821 08 Bratislava domáhal, aby súd zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy predstavujúcej údajný dlh z predmetnej zmluvy o úvere, pričom právomoc rozhodcovského súdu mala byť založená rozhodcovskou zmluvou uzatvorenou popri zmluve o úvere. Na základe návrhu žalovaného rozhodcovský súd vydal dňa 25.10.2019 rozhodcovský rozsudok sp. zn. 52/2/19. Žalobca dňa 03.02.2020 podal proti žalovanému žalobu o zrušenie rozhodcovskému rozsudku na Okresnom súde Veľký Krtíš v konaní sp. zn. 12Csr/1/2020. Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom č.k. 12Csr/1/2020-119 zo dňa 05.05.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.06.2020 rozhodcovský rozsudok zrušil, nakoľko súd deklaroval, že vydaním rozhodcovského rozsudku došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl.

Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a z uvedených dôvodov žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého zaplata sa v prejednávanej veci podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa domáha. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho kto za toto porušenie zodpovedá. Žalobca v otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a uviedol, že na základe záverov najvyššieho súdu možno konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu zo spotrebiteľskej zmluvy alebo určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Žalobca ďalej uviedol, že v prejednávanej veci je táto podmienka splnená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Veľký Krtíš, ktorým súd právoplatne zrušil rozhodcovský rozsudok z dôvodu porušenia predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, neprijateľnej rozhodcovskej doložke, neposúdenia zmluvy o úvere ako bezúročnej a bezpoplatkovej ako aj ďalších podstatných skutočností deklarovaných súdom. Vzhľadom na to, že žalobca si úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde a podanou žalobou uplatňuje právo na primerané zadosťučinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil, má žalobca za to, že sú splnené podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie súdom. Žalobca si uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur. Vznik ujmy s prihliadnutím na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je potrebné skúmať a preukazovať, nakoľko na vznik práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného zadosťučinenia je primeranosť. Zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do ďalších zbytočných a časovo aj psychicky náročných konaní pred rozhodcovským súdom a potom všeobecným súdom, na ktorom bol žalobca plne úspešný, nakoľko súd deklaroval porušenie jeho práv. Suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur je primeraná a to aj s prihliadnutím na to, že neplatný rozhodcovský rozsudok zaväzoval spotrebiteľa na omnoho vyššiu sumu 1.549,02 eur čím sa výrazne narušila ekonomická stabilita spotrebiteľa. Suma 500,- eur je skutočne primeraným finančným zadosťučinením pre spotrebiteľa, ktorého práva boli hrubým spôsobom zo strany žalovaného porušené. Žalobca z dôvodu, že žalovaný ani napriek výzve žalobcu dlžnú sumu nevrátil, uplatnil si tiež nárok na úroky z omeškania zo sumy primeraného finančného zadosťučinenia od 22.07.2020.

2. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal dňa 7. augusta 2020 platobný rozkaz sp. zn. 6Up/1411/2020, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní od doručenia platobnému rozkazu istinu 500,- eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 500,- eur od 22. 07.2020 do zaplata a trovy konania a trovy konania vo výške 163,73 eur.

2.1. Platobný rozkaz bol doručený žalobcovi dňa 11.08.2020 a žalovanému dňa 21.08.2020.

3. Žalovaný proti platobnému rozkazu sp. zn. 6Up/1411/2020 zo dňa 7. augusta 2020 vydanému Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní, podal odpor s vecným odôvodnením a navrhol, aby súd po prejednaní veci žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania. Žalovaný poprel dôvodnosť tvrdeného nároku na zaplata primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaný uviedol, že zo žaloby nie je možné zistiť žiadnu skutočnosť, ktorou by suma 500 eur bola odôvodnená. Odôvodnenie výpočtu žalovanej sumy nepreukazuje prečo práve suma 500,- eur by mala byť primeraná. Existencia ujmy ako predpoklad priznania jej vyrovnania v podobe zadosťučinenia síce nemusí byť exaktne preukazovaná, ale v rámci racionálnych záverov musí byť už v žalobe odôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná. Právna úprava len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinnú súvislosť a pod., na strane druhej ale neznamená, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená, a aby bola takáto ujma skutočná. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Žalobca len uvádza, že sumu 500,- eur považuje za primeranú. Takéto vymedzenie odporu finančnému zadosťučineniu ako satisfakcii, keďže žalobca nevymedzuje za čo konkrétne by sa mala satisfakcia priznať. Žalovaný tiež poukázal na to, že v rámci konania sp. zn. 12Csr/1/2020 netvrdil

žiadne osobitné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia. Žalovaný tiež uviedol, že ku dňu podania odporu žalobca uhradil žalovanému 693,18 eur. Prevzal sumu 1.026,- eur. Na strane žalobcu nevznikla a nemohla vzniknúť ujma a ani skutočnosti, ktoré by ju predpokladali. Žalovaný tiež namietol uplatnený úrok z omeškania, pretože do žiadneho omeškania sa nedostal, keď omeškanie by mohlo vzniknúť až okamihom nesplnenia rozsudkom uloženej povinnosti.

4. Žalobca podaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica na základe výzvy Okresného súdu Banská Bystrica podal vyjadrenie k odporu žalovaného a navrhol podľa § 14 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní pokračovať v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku. Žalobca vo vyjadrení k odporu žalovaného uviedol, že s argumentáciou žalovaného nesúhlasí, považuje ju za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu aktuálnu právnu úpravu ani rozhodovaciu prax v konaniach o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tvrdenia žalovaného, že zo žaloby nie je možné zistiť jedinou skutočnosť, ktorou by žalobu alebo žalovanú sumu žalobca odôvodnil, sa nezakladá na pravde, keď tieto skutočnosti z podanej žaloby vyplývajú. V právoplatnom rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csr/1/2020-119 zo dňa 05.05.2020 bolo jasne súdom deklarované porušenie práv spotrebiteľa nesprávnym právnym postupom žalovaného priamo v kontraktáčnom procese. Žalobca poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.06.2013, z ktorého vyplýva, že ustanovenie žiadnym spôsobom neurčuje povinnosť spotrebiteľa odôvodňovať výšku primeraného finančného zadosťučinenia, či preukazovať ujmu, nakoľko od tohto kritéria zákonodarcu upustil novelou uvádzaného ustanovenia, ktoré nadobudlo účinnosť 10.06.2013. Jediným kritériom posúdenia výšky finančného zadosťučinenia je primeranosť k porušeniu práv spotrebiteľa. Žalobca uplatnenú výšku primeraného zadosťučinenia odvodzuje aj s prihliadnutím na to, že na podklade rozhodcovského rozsudku sa žalovaný snažil od žalobcu (spotrebiteľa) vymôcť podstatne vyššiu sumu, pozostávajúcu z údajnej istiny vo výške 806,64 eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,04% denne zo sumy 806,64 eur, ktorá po vyčíslení za obdobie od 16.06.2016 do nadobudnutia právoplatnosti o jeho zrušení dňa 26.06.2020 predstavuje sumu 477,85 eur, úroku z omeškania vo výške 0,4% ročne zo sumy 806,64, ktorý po vyčíslení za obdobie od 16.06.2016 do nadobudnutia právoplatnosti o jeho zrušení dňa 26.06.2020 predstavuje sumu 13,09 eur, náklady spojené s mimosúdnym urovnaním 72,04 eur a trovy konania cca 200,- eur. Uvedené sumy, ktoré sa žalovaný od žalobcu (spotrebiteľa) snažil získať dosahovali sumu minimálne 1.600,- eur. Primerané finančné zadosťučinenie 500,- eur vo vzťahu k predmetnej sume, ktorú sa žalovaný snažil vylákať, je suma 500,- eur primeraná. Na priznanie nároku na primerané zadosťučinenie sa nevyžaduje vznik ujmy. Žalobca ako spotrebiteľ však utrpel ujmu minimálne v psychickej rovine a to neprimeranou záťažou spôsobenou rozhodcovským konaním vedeným nezákonne proti spotrebiteľovi, následným ohrozením jeho majetkových pomerov hrozbou exekučného konania, konaním pred všeobecným súdom, kde bol nútený hájiť svoje porušené práva a domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku a zabezpečenia ochrany svojich práv zo strany súdu. Celý zdĺhavý a náročný postup trvajúci roky bol pre žalobcu nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, iba umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu.

K tvrdeniu žalovaného, že žalobca ani v rámci konania sp. zn. 12Csr/1/2020 netvrdil žiadne osobitné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia, žalobca uviedol, že vzhľadom na podmienku úspešného uplatnenia porušenia práva na súde pre vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, žalobca nebol povinný v konaní pred súdom, ktorého predmetom bolo zrušenie rozhodcovského rozsudku osobitne deklarovať možnosť vzniku primeraného finančného zadosťučinenia, práve naopak v danom konaní preukazoval porušenie svojich práv a domáhal sa ochrany zo strany súdu, ktorá mu bola zabezpečená tým, že súd deklaroval porušenie práv spotrebiteľa a rozhodcovský rozsudok z týchto dôvodov zrušil. Až momentom právoplatného rozhodnutia súdu vznikol spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Rozhodnutie Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csr/1/2020-119 zo dňa 05.05.2020 deklarovalo porušenie žalobcovho práva žalovaným a v merite veci súd rozhodol o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem, najmä z ustanovenia § 40 ods. 1 písmeno e, i, l zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 4, § 9 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obrana žalovaného je zovšeobecnená, bezpredmetná a názory žalovaného predstavujú skôr len akýsi názor, pocit nesúhlasu s pre neho prísnu právnou normou. Argumentáciu žalobcu potvrdzujú niektoré rozhodnutia súdov ako napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/56/2019 zo dňa 11.06.2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/127/2013 zo dňa 26.03.2015.

5. Platobný rozkaz sp. zn. 30Up/1411/2020 zo dňa 24. júla 2020 vydaný Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní bol v zmysle § 11 ods. 5 Zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní podaním odporu s vecným odôvodnením žalovaným zrušený bez vydania rozhodnutia.

6. Okresný súd Banská Bystrica dňa 17.09.2020 postúpil vec Okresnému súdu Bratislava I ako súdu vecne a miestne príslušnému na jej prejednanie.

7. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 23.10.2020, a to že pre úspešné uplatnenie nemajetkovej ujmy podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená, a aby bola ujma preukázaná ako skutočná. Samotné tvrdenie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Skutočnosť, že súd rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku v rozsudku 10Csr/1/2015 neznamena, že je to možné označiť ako porušenie výslovne formulovanej povinnosti dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je prostriedok slúžiaci k reparácii ujmy. Nie je zrejmé akú konkrétnu ujmu žalobca utrpel, keďže ju nepreukázal a ani netvrdil, a teda ani nie možné následne ani určiť konkrétne finančné zadosťučinenie, ktoré by slúžilo k reparácii vzniknutej ujmy na strane žalobcu.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa predloženými listinnými dokladmi - predžalobná výzva žalobcu zo dňa 17.07.2020, rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csr/1/2020-119 zo dňa 5. mája 2020, doložka právoplatnosti, oznámenie žalovaného ohľadne výzvy žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 17.07.2020

9. Súd v konaní po oboznámení sa s obsahom listinných dokladov a na základe tvrdení strán sporu zistil, že

9.1. Okresný súd Veľký Krtíš rozhodol v právnej veci žalobkyne I. H. proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku rozsudkom č.k. 12Csr/1/2020-119 zo dňa 5. mája 2020 tak, že zrušil rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného pri Asociácii Slovenských arbitrážnych súdov z. z. p. o. so sídlom Krížna č. 56, 821 08 Bratislava, vydaný dňa 25.10.2019 pod sp. zn. 52/02/19 a žalobkyni zároveň priznal voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.06.2020. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, v rozhodcovskom konaní došlo k porušeniu všeobecných záväzných predpisov na ochranu spotrebiteľa a samotný rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dohodnutá, spotrebiteľ nemohol rozhodcovskú zmluvu ovplyvniť, pri jej uzatváraní neboli dodržané ustanovenia § 43 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Namietol tiež, že samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.07.2015 neobsahuje náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to jednak dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, neobsahuje celkovú čiastku, ktorú sa spotrebiteľ zaväzuje zaplatiť, nakoľko v zmluve je uvedená suma 1.613,82 eur, pričom však súčet všetkých splátok po 62,18 eur dosahuje výslednú sumu 2.611,56 eur. Poplatok za poskytnutie úveru vo výške 114,- eur je potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, zmluva tiež obsahuje nesprávnu úrokovú sadzbu a nesprávnu RPMN, keď v zmluve je uvedená RPMN vo výške 25,22% avšak v skutočnosti je RPMN vo výške 87,82%. Zmluvu je nutné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Rozhodcovskú zmluvu je potrebné považovať za neplatnú aj s prihliadnutím na to, že samotnú úverovú zmluvu a rozhodcovskú zmluvu podpísal zástupca, ktorý nemal oprávnenie vlastnoručne podpísať tieto dokumenty. Súd žalobu žalobcu posúdil podľa ustanovení § 45 ods. 1 písmeno e, i, l, § 46 ods. 1, § 3 ods. 1, 5, 6 Zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, žalobe v celom rozsahu vyhovel a zrušil rozhodcovský rozsudok. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je neplatná v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, nakoľko predstavuje neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná. Ďalej súd uviedol, že sa zaoberal i tým, či v namietanom rozhodcovskom konaní, ktoré vyústilo do vydania napadnutého rozhodcovského rozsudku došlo k takým pochybeniam, že stály

rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecných záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa resp. vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konštatoval, že po posúdení rozhodcovského rozsudku a úverovej zmluvy to tak je a sú splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj v zmysle § 45 ods. 1 písmeno i, I zákona č. 335/2014 Z.z. Súd uviedol, že mal za nepochybné, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 29.07.2015 úverovú zmluvu, premetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov v sume 1.140,- eur, ktoré mal žalobca splatiť v pravidelných 42 mesačných splátkach vo výške 35,71 eur mesačne. Poplatok za poskytnutie úveru bol v sume 114,- eur. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere je neplatná, keď písomná forma predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere nebola dodržaná a v zmysle § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to pre obsahovú nezhdnosť písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údaju týkajúceho sa výšky RPMN, keď žalobcom predložený návrh zmluvy o revolvingovom úvere označený ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, pričom išlo o vopred pripravený formulár žalovaného zo dňa 27.07.2015, ktorý žalovaný v spojení s Oznamením o schválení úveru dlžníkovi prijal dňa 29.07.2015, neobsahoval zhodné údaje o RPMN, čo znamená, že ak tieto dva jednostranné prejavy vôle účastníkov zmluvy neboli identické, tak v zmysle § 46 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka nedošlo k uzavretiu zmluvy písomnou formou. Žalovaný pri schvaľovaní úveru dňa 29.07.2015 zmenil základný údaj o výške RPMN, pôvodne uvedený pri podpise zmluvy žalobcom vo výške 25,41% a po jej podpise žalovaným zmenený na 25,22%. Takáto zmena v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa považuje za nový návrh, ktorý už žalobcovi nebol predložený k prijatiu, a teda nemohla ani vzniknúť platná zmluva o úvere na základe zmien, ktoré vykonal žalovaný dňa 29.07.2015. Súd ďalej zistil, že úverová zmluva neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písmeno I zákona č. 126/2010 Z.z. a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd mal tiež výhrady voči uvedeniu termínu splatnosti splátok v oznámení o schválení úveru, pretože podľa zákona takýto údaj má byť uvedený v zmluve. Táto podmienka splnená nebola, pretože oznámenie o schválení úveru nie je zmluvou, nakoľko nemá náležitosti zmluvy, ide iba o jednostranný úkon žalovaného, ktorý žalobca nepodpísal. Zmluva o úvere, ktorú strany uzatvorili, neobsahuje ďalej údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd tiež uviedol, že k ďalším skutočnostiam, ktoré žalobca v žalobe namietal sa súd už potom z hľadiska zásady hospodárnosti konania nijako nevyjadroval a nehodnotil ich správnosť, pretože žalobu považoval za dôvodnú v celom rozsahu už z uvedených dôvodov.

9.2. Žalobca výzvou zo dňa 17.07.2020 vyzval žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že Okresný súd Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 12Csr/1/2020 deklaroval porušenie práv spotrebiteľa v zmysle príslušných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

9.3. Žalovaný listom zo dňa 17.07.2020 zn. 8200036167 oznámil žalobcovi k výzve na vydanie primeraného zadostučinenia, že neeviduje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by žalovaného zaväzovalo na úhradu primeraného finančného zadostučinenia a z uvedeného dôvodu odmieta akékoľvek plnenie.

10. Podľa § 2 písmeno a, b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania,
- b) predávajúci osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania, alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

11. Súd za stavu, keď predmetom prejednávanej veci bol nárok žalobcu na zaplatenie finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v dôsledku skutočnosti, že postupom žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa vyplývajúcich mu z predpisov na ochranu spotrebiteľa, posudzoval či žalobca má postavenie spotrebiteľa a či si žalobca porušenie práv alebo povinnosti úspešne uplatnil na súde.

11.1. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je ochrana porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

11.2. Súd posúdil záväzkový právny vzťah žalobcu a žalovaného, vzťah od ktorého žalobca odvodzoval nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 27.07.2015 ako vzťah spotrebiteľský podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere, čo medzi stranami ani nebolo sporné, spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písmeno d) zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný vystupoval pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako obchodná spoločnosť - právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, keď podľa výpisu z obchodného registra bolo predmetom podnikania žalovaného okrem iného aj poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá so žalobcom ako fyzickou osobou, nepodnikateľom.

11.3. Podmienku úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti na súde žalobcom mal súd za preukázanú právoplatným rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csr/1/2020-119 zo dňa 5. mája 2020.

11.4. Súd pri rozhodovaní o priznaní žalobcom požadovaného finančného zadostučinenia vyhodnocoval konkrétne okolnosti prejednávanej veci a dospel k záveru, že priznanie finančného zadostučinenia za žalobcom namietané porušenie jeho práva je dôvodné, nakoľko mal za to, že žalobca preukázal vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie a jeho priznanie v uplatnenej výške považoval súd za primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a zodpovedajúce svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že z rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csr/1/2020-119 zo dňa 5. mája 2020 vyplýva, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa, keď v dôsledku konania žalovaného ako veriteľa došlo k uzavretiu neplatnej zmluvy v dôsledku absencie jej písomnej formy. Žalobca teda preukázal, že žalovaný sa dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, keď preukázal, že Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom č. k. 12Csr/1/2020-119 zo dňa 5. mája 2020, právoplatným dňa 26.06.2020, bol úspešný v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku, nakoľko súd rozhodcovský

rozsudok zrušil. S ohľadom na uvedené mal súd za preukázané, že žalobca sa úspešne domohol preukázania porušenia jeho práv, čoho následkom bolo zrušenie rozhodcovského rozsudku.

11.5. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobca nepreukázal existenciu ujmy a ani neuviedol akú konkrétnu ujmu utrpel, a teda nie je vôbec možné určiť konkrétne primerané finančné zadosťučinenie, ktoré by slúžilo k reparácii, k zhojeniu, odčineniu vzniknutej ujmy na strane žalobcu, súd uvádza, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje a pre úspešné uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie spotrebiteľovi nevyžaduje, aby žalobca preukázal existenciu konkrétnej ujmy. V tejto súvislosti súd v zhode so žalobcom poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Najvyšší súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia uviedol, že aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.

11.6. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadne skutočnosti, že žalobca neoznačil žiadnu skutkovú okolnosť, ktorá by preukazovala primeranosť požadovanej sumy súd udáva, že ani s týmto tvrdením žalovaného sa nestotožnil. Naopak súd mal za to, že žalobcom uplatnené finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur je vzhľadom na okolnosti v prejednávanej veci primerané. Súd sa stotožnil s dôvodmi uvádzanými žalobcom, ktorými odôvodňoval primeranosť ním uplatnenej výšky finančného zadosťučinenia. Žalobca v tomto smere uviedol, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na začiatku ich zmluvného vzťahu čo vyústilo do ďalších zbytočných a časovo aj psychicky náročných konaní pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom. Suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur je primeraná a to aj s prihliadnutím na to, že na podklade rozhodcovského rozsudku sa žalovaný snažil od žalobcu vymôcť podstatne vyššiu sumu pozostávajúcu z údajnej istiny vo výške 806,64 eur a príslušenstva pozostávajúceho z údajnej zmluvnej pokuty a úroku z omeškania a trov rozhodcovského konania, ktoré spolu s istinou dosahovali sumu viac ako 1.549,02 eur. Žalobca utrpel ujmu minimálne v psychickej rovine a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý mu predkladal zmluvy o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie a zahájil proti nemu rozhodcovské konanie a s nulitným rozhodcovským rozsudkom mu hrozil exekučným konaním, čo výrazne narušilo ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobcu.

11.7. Súd pri rozhodovaní o priznaní žalobcom požadovaného finančného zadosťučinenia vyhodnotil konkrétne okolnosti prejednávanej veci a dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia za žalobcom namietané porušenie jeho práva vo výške 500,- eur je dôvodné, nakoľko jeho priznanie je primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie.

12. Sumarizáciou uvedeného mal súd za to, že žalobca preukázal dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

13. Žalobca pred predbežným prejednaním sporu a začatím prvého pojednávania vo veci na pojednávaní konanom dňa 10.12.2020 vzal žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 500,- eur od 22.07.2020 do zaplatenia späť.

14. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

Podľa § 146 ods. 2 Civilného sporového poriadku súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

15. Žaloba v časti o zaplatenie príslušenstva bola žalobcom vzatá späť pred predbežným prejednaním sporu a pojednávaním a nie sú splnené podmienky ustanovenia § 146 ods. 2 Civilného sporového poriadku, súd preto s poukazom na § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 500,- eur od 22.07.2020 do zaplatenia zastavil.

16. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda podľa úspešnosti žalobcu v spore, keď žalobca bol v konaní plne úspešný a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania t.j. náhradu trov konania v rozsahu 100%.

17.1. K náhrade trov konania v súvislosti so zastavením konania v časti príslušenstva súd uvádza, že i keď žalobca vzal žalobu voči žalovanému späť v tejto časti bez uvedenia dôvodu a teda zastavenie konania procesne zaviniť žalobca, súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania tento neúspech žalobcu nezohľadnil, nakoľko išlo o nepatrný neúspech, keď úroky z omeškania vo výške 5% zo sumy 500,- eur od 22.07.2020 do 10.12.2020 t.j. do späťvzatia žaloby, po vyčíslení predstavovali len sumu 9,72 eur.

17.2. O výške náhrady trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným rozhodnutím.

18. Podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom.

19. Žalobca bol v konaní od platenia súdneho poplatku oslobodený podľa ustanovenia. § 4 ods. 2 písmeno v) Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších zmien a doplnkov a žalovaný od poplatku oslobodený nebol. Súd v konaní žalobe žalobcu vyhovel a preto súd s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 30,- eur. Súdny poplatok 30,- eur predstavuje 6% zo sumy 500,00 eur.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolacie dôvody).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.